

Engels

Naast de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, een zo groot mogelijke transparantie en optimale veiligheid is voor het vertrouwen van burgers in de omgang van de overheid met persoonsgegevens de wijze van belang waarop met vragen en klachten wordt omgegaan. Dit element gaat verder dan de vraag naar de inrichting van het rechtsbeschermingsregime. Op dat meer formeelprocedurale punt zouden wij menen dat daarvoor voldoende wettelijke aanknopingspunten voorhanden zijn. De kwestie die mijn fractie op dit punt wil aansnijden betreft dan ook niet zozeer het juridische aspect van de schending van rechten van burgers, maar veeleer het bestuurspsychologische aspect van de aantasting van het vertrouwen dat burgers hebben in de overheidsbureaucratie. Van verschillende kanten hebben ons signalen bereikt dat burgers zich met name zorgen maken over het feit dat zij zich met elke volgende stap in het digitale beheer van persoonsgegevens verder overgeleverd voelen aan de goede wil van de overheid. Er is een zekere algemene beleving dat men met het opkomen tegen onbedoelde effecten van en fouten met het burgerservicenummer al gauw vastloopt in bureaucratische processen. Het College Bescherming Persoonsgegevens heeft om die reden een stevig pleidooi gehouden voor een sterk gepositioneerde opvangfunctie voor klachten en vragen over fouten en fraude. Mijn partijgenoten aan de overzijde hebben een vergelijkbaar pleidooi gehouden voor een servicevoorziening met doorzettingsmacht. In de schriftelijke voorbereiding van deze Kamer is commissiebreed aandacht gevraagd voor een ombuds- of vangnetfunctie met een in middelen en instrumenten sterke positionering.

Het is ook mijn fractie opgevallen dat het kabinet weliswaar de observaties van de Kamercommissie over het belang van een goede servicevoorziening deelt, maar erg terughoudend is ten aanzien van de uitnodiging daar daadwerkelijke gevolgen aan te verbinden. Mijn fractie betreurt dat gebrek aan ruimhartigheid. De tot dusver ontwikkelde "contactmodaliteiten" als een telefoonnummer en een contactpunt zijn niet de investeringen die nodig zijn voor de noodzakelijke wederkerigheid in rechten en plichten van overheid en burger. Om het vertrouwen van de burgers in het burgerservicenummersysteem en de overheidsbureaucratie niet onnodig op de proef te stellen, zou ik het kabinet dringend willen uitnodigen aan de wens van een zware servicevoorziening tegemoet te komen. Laat ik het maar rechtuit vragen: is het kabinet daartoe bereid?

De D66-fractie accepteert op zichzelf genomen het burgerservicenummer als een element van de moderne overheid in een moderne samenleving. Maar ook transparantie, veiligheid en vooral ook een gelijkwaardige relatie tussen overheid en burger passen in dat perspectief. Op die punten is mijn fractie dermate kritisch dat zij nog niet een positief eindoordeel over dit wetsvoorstel kan geven. In de eerste plaats wil mijn fractie een heldere uitspraak over de betekenis en de plaats van het zogeheten "toetsingskader". In de tweede plaats wil mijn fractie een toezegging van het kabinet over de noodzaak van een sterke, zwaar aangeklede servicevoorziening. Met buitengewoon veel belangstelling wacht mijn fractie de reactie van de staatssecretaris af.

□

Mevrouw **Ten Horn** (SP): Voorzitter. De Wet algemene bepalingen burgerservicenummer zorgt ervoor dat alle overheidsorganen straks één nummer per persoon gebruiken, het burgerservicenummer. Daartoe zal het sofinummer naar burgerservicenummer worden verbreed. Dat kan helpen de bureaucratie te vermindere(n). Straks hoeft de burger nog slechts eenmalig gegevens te verstrekken, waar hij nu soms nog twee of meer malen dezelfde gegevens moet leveren.

Minder nodeloze bureaucratie juicht mijn partij zeker toe. En omdat de privacy al goed geregeld is in de Wet bescherming persoonsgegevens lijkt de invoering van het burgerservicenummer vooral een ingrijpende technische operatie; anders gezegd, vooral een automatiseringshoogstandje.

Toch is dit wetsvoorstel geen hamerstuk. De invoering van de burgerservicenummer is niet louter een zeer complexe technische operatie. Een belangrijke voorwaarde voor een succesvolle en verantwoorde invoering van het burgerservicenummer is evenzeer dat mensen bij het aanleveren van persoonsgegevens een gevoel hebben dat dit van nut is en veilig gebeurt en dat zij dit gevoel ook blijven houden. De burger moet ervan overtuigd zijn dat zijn gegevens in veilige handen zijn, dat de toegang ertoe goed is beveiligd en dat niet ongebreideld gegevens die aan verschillende instanties aangeleverd worden, kunnen worden gekoppeld. Dit veronderstelt een deugdelijk "toetsingskader" aan de hand waarvan toestemming voor gebruik van het burgerservicenummer is geregeld; een goede voorlichting daarover aan zowel de burgers als de medewerkers van overheids- en andere instanties die het burgerservicenummer mogen gebruiken; en een "burgerservicepunt", een herkenbaar en laagdrempelig inlichtingen- en klachtenloket voor burgers en instanties. Nederlanders zijn er al sinds 1795 aan gewend om gegevens over zichzelf aan de overheid ter beschikking te stellen. Onze klassieke volkstellingen, vanaf 1829 elke tien jaar, kennen een rijke historie die nogal luidruchtig eindigde met de volkstelling van 1971. Door de toenemende automatisering van de overheid ontstond onder de bevolking vrees voor aantasting van de privacy, wat in 1970 en 1971 tot soms heftige kritiek op de volkstelling leidde. Hoewel het CBS de geheimhouding garandeerde, was het wantrouwen groot. Een volgende telling in 1981 bleek dan ook niet meer mogelijk.

Zijn mensen op dit moment weer bereid persoonlijke gegevens met een uniek persoonsnummer te leveren en/of bereid toestemming te geven gegevens uit verschillende bestanden aan elkaar te koppelen? Het antwoord op deze vraag is zo tweezijdig als een januskop: het kan ja en het kan nee zijn. Aan de hand van twee concrete voorbeelden zal ik dat illustreren.

Mijn eerste voorbeeld. Eind 1973 werd op verzoek van staatssecretaris Hendriks van het ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne een onderzoek gestart naar het zogenaamde multiple gebruik van instellingen voor geestelijke gezondheidszorg en het tussen wal en schip vallen van mensen met psychische problemen. Hulpverleners van een dertigtal ggz-instellingen legden en leggen tot op heden al hun contacten met patiënten uit de lokale bevolking vast in een lokaal Psychiatrisch Casus Register. In dit register worden gegevens per patiënt geordend en gekoppeld.

Ten Horn

Uiteraard vergt deze koppeling een betrouwbare identificatie van het individu. In onder andere Denemarken en in Engeland gebruikte men hiervoor in die tijd, de jaren zeventig, een uniek nummer. Vanwege het ontbreken van een uniek nummer voor elke Nederlander maakte men hier gebruik van een waarschijnlijkheidskoppeling. Zo'n koppeling is mogelijk bij een niet al te grote bevolking door gebruik te maken van identificatiegegevens van het individu als geslacht, geboortedatum en wijknummer. Vertrouwelijkheid van gegevens werd, vooruitlopend op de latere Wet bescherming persoonsgegevens, geborgd met een reglement en diverse maatregelen. Het register wordt alleen gebruikt voor epidemiologisch evaluatie- en beleidsonderzoek. De gegevens zijn niet tot een persoon herleidbaar en worden alleen geleverd als de patiënt de hulpverlener daarvoor toestemming heeft gegeven. De consequentie hiervan is dat slechts van een zéér kleine groep patiënten geen gegevens beschikbaar zijn. De meeste patiënten werken mee.

In mijn tweede voorbeeld kwam registratie niet van de grond. Aanleiding voor deze poging tot registratie was de golf van baby's met specifieke en normalerwijs zeldzame aangeboren afwijkingen ten gevolge van het gebruik van het slaapmiddel softenon gedurende de zwangerschap. De toenmalige staatssecretaris van Sociale Zaken en Volksgezondheid verzocht de Centrale Raad voor de Volksgezondheid en de Gezondheidsraad medio jaren zestig na te gaan hoe een dergelijke ramp in de toekomst voorkomen kon worden.

De raden concludeerden dat uitsluitend met een nationale continue registratie van alle congenitale afwijkingen kon worden voldaan aan het verzoek tot optimale informatie. Die registratie zou op twee momenten moeten plaatsvinden: rondom het moment van geboorte en omstreeks het zevende levensjaar. Er volgden adviezen op het gebied van financiële, juridische, politieke en levensbeschouwelijke aspecten. De medische geheimhouding werd als voldoende garantie voor de privacy bescherming gezien. Er werd gekozen voor een wettelijk verplichte aangifte. Deze registratie zou vergezeld moeten gaan van een geboorteverklaring, een medische geboortetelkaart en een zestal pagina's gedetailleerde vragen, waaronder de vraag de volledige naam, geboortedatum en woonplaats van de pasgeborene op te geven. Ondanks de Kamerbrede wens na de softenon catastrofe om te komen tot registratie bleek invoering van de verplichte registratie van aangeboren ontwikkelingsstoornissen in 1970, dus ten tijde van de rumoerige periode van de volkstelling, onuitvoerbaar.

Het gaat mij op zichzelf niet om deze voorbeelden. Dat ze op het gebied van de gezondheidszorg liggen, hangt samen met mijn persoonlijke ervaringen en die van één van mijn fractiegenoten. Ik had ook met voorbeelden uit andere sectoren kunnen komen. Waar het mij en mijn fractie om gaat, is te laten zien hoe belangrijk betrokkenheid van de mensen bij de aan te leveren gegevens is en hoe belangrijk het is om mensen te informeren over de registratie en de privacywaarborgen als je hun medewerking wilt verkrijgen.

De tijden zijn veranderd. Zo wars als de bevolking 35 jaar geleden was van het aanleveren van persoonsgegevens aan de overheid, zo volgzzaam lijken soms velen nu reeds het burgerservicenummer in te vullen, waarvoor overigens nog geen wettelijke basis bestaat, in.

Er lijkt een redelijk draagvlak onder de bevolking te zijn voor de invoering van het burgerservicenummer.

Maar er kan niet genoeg voor worden gewaarschuwd dat dit draagvlak ook zo weer weg kan vallen. De kans dat dit gebeurt, is het grootst wanneer burgers onvoldoende vertrouwen hebben in de beveiligingswaarborgen en niet goed op de hoogte zijn van wat er met de gegevens gebeurt. Een ander gevaar voor het draagvlak zijn gebeurtenissen die het vertrouwen van burgers in de getroffen beveiligingsmaatregelen beschamen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de recente ervaringen bij de introductie van de DigiD en de problemen die vorige week aan het licht kwamen bij Walvis, het systeem om bestanden van het UWV en de Belastingdienst te koppelen. Is de staatssecretaris wel klaar voor deze ingrijpende technische operatie van de invoering van het burgerservicenummer, de ICT en de ICT-beveiliging?

Als onderdeel van het project Andere overheid is invoering van het burgerservicenummer een gevoelige zaak. Ook de Raad van State vindt dat de risico's door het gebruik van het burgerservicenummer en de koppeling van gegevens en gegevensbestanden veel groter zijn. De Raad stelt dat er een nieuwe generatie van toepassing van gegevensbestanden ontstaat. Veel zaken die betrekking hebben op de privacybescherming, zijn in de Wbp geregeld, maar hier gaat het in het bijzonder om de sleutel voor de toegang en de mogelijkheid om bestanden met behulp van het burgerservicenummer te koppelen. Ik denk dan aan de bestanden van de gemeentelijke basis administratie, de belastingdienst, de sociale zekerheid, het onderwijs, de gezondheidszorg, salaris- en bankadministraties enzovoorts.

Mensen leveren de meeste van deze gegevens nu ook al aan. Het verschil is dat aan ieder van deze gegevensbadges straks hetzelfde unieke persoonsnummer vastzit. De noodzaak om extra beveiligingsmaatregelen te treffen neemt absoluut toe als het burgerservicenummer aan zoveel verschillende persoonsgegevens wordt gekoppeld. In een tijd waarin met behulp van elektronica alles aan alles te koppelen valt, moeten wij extra zorgvuldig zijn. Gegevens kunnen tegenwoordig geld waard zijn. Je kunt tegenwoordig in allerlei bestanden voor commerciële doeleinden komen te staan. Wie zonder reden toegang tot de gegevens achter het burgerservicenummer krijgt, kan mensen in grote problemen brengen. Dat is geen science fiction, maar een serieuze bedreiging.

Uit een wereldwijde inventarisatie van de mogelijkheden om een psychiatrisch casusregister aan andere registers te koppelen – ik werkte destijds met de WHO aan deze inventarisatie – bleek dat het in West-Duitsland volstrekt verboden is, terwijl bijvoorbeeld in Israël een dergelijk psychiatrisch casusregister legaal geraadpleegd mocht worden om een besluit te nemen over een aanvraag voor een rijbewijs, een wapenvergunning of een geschiktheidsverklaring voor de dienstplicht. De bandbreedte van criteria en normen voor toestemming voor gebruik van en koppeling met het burgerservicenummer varieert dus nogal.

Mijn fractie vindt dan ook de nieuwe artikelen 9a, 12a en 18a, zoals die in de amendementen van de heren Slob en van der Ham worden geregeld, onverminderd van belang. Wij hechten er zeer aan dat deze essentiële zaken optimaal zijn geregeld, voordat het burgerservicenummer wordt ingevoerd. Wij hechten hier zo aan, omdat het voor ons een principieel punt is dat de

Ten Horn

overheid en andere instanties die straks het burgerservicenummer mogen gebruiken, zorgvuldig en transparant handelen. Als de staatssecretaris mijn fractie op dit punt tegemoetkomt, zal zij het vertrouwen van de burgers zeker versterken.

Wij hebben nog een lange weg te gaan als wij de burgers willen overtuigen van het belang van bijvoorbeeld medewerking aan het elektronisch patiëntendossier. Verschillende pilots hebben dat inmiddels uitgewezen. Volgens het College Bescherming Persoonsgegevens is de privacy van het elektronisch patiëntendossier onvoldoende gewaarborgd als achteraf in plaats van vooraf wordt gecontroleerd of een hulpverlener die inzage in een elektronisch patiëntendossier wil een behandelrelatie heeft met de patiënt over wie hij informatie wil. De accountantsdienst Ernst & Young waarschuwde dat nog volstrekt onvoldoende hulpverleners beschikken over de voor de beveiliging van het epd-systeem benodigde speciale identificatie, de zogenaamde UZI-pas.

Als nieuw lid van de Kamer was ik vorige week zeer verbaasd over het bericht dat de huisartsposten in Utrecht en Nijmegen toestemming is verleend om met het burgerservicenummer te gaan werken. Die beslissing heeft betrekking op ongeveer twee miljoen patiënten en dan is het wel heel vreemd dat wij de Wabb nog moeten afhandelen. Hoe kan dit? Ondermijnt dit niet het vertrouwen van de burger in een zorgvuldige wetgang? Misschien kan de staatssecretaris ons, nog voordat de Kamer de Wabb aanneemt, duidelijkheid verschaffen over het gebruik van het burgerservicenummer in dit koploperprogramma van haar ministerie? Hanteert minister Rouvoet soms andere normen voor het gebruik van het burgerservicenummer? Ik vraag dat, omdat hij pas halverwege 2009 het elektronische kinddossier gaat invoeren.

Mijn fractie bepleit ten eerste nadere regels waarin wordt gereguleerd voor welke doeleinden en op welke voorwaarden verschillende gebruikers en categorieën van gebruikers het BSN mogen gebruiken. Verder bepleit zij een nadere concretisering van de regels waaronder ook het aan niet-overheidsorganen toestaan om dit nummer te gebruiken. Dat is van groot belang. Verder moet worden geconcretiseerd op welke voorwaarden wij in dit land koppeling van gegevens uit overheidsbestanden en gegevens van niet-overheidsorganen met behulp van het BSN toestaan. Dit vindt mijn fractie te meer van belang daar zij zich realiseert dat nu al in artikel 34 van de Wet op het Centraal Bureau voor de Statistiek is vastgelegd dat de DG van het CBS het sofinummer in een registratie kan opnemen en daar ten behoeve van statistische doeleinden gebruik van kan maken. Ook realiseert zij zich dat het CBS conform artikel 33 daartoe bij AMvB aangewezen rechtspersonen die geheel of gedeeltelijk, direct of indirect worden bekostigd uit middelen van de staat, gegevensbestanden kan opvragen. Daarbij kan volgens artikel 33, lid 4 geen beroep worden gedaan op geheimhoudingsverplichtingen, tenzij die gebaseerd zijn op internationale regelgeving.

Mijn fractie bepleit niet, een extra formele toets toe te voegen van sectorale wetgeving door de staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. Zij vindt dat in ieder geval op de een of de andere manier geregeld moet zijn dat de sectorale wetgeving voldoet aan nationale, sectoroverstijgende normen en regels

conform artikelen 10.2 en 10.3 van de Grondwet, waaraan dan ook de sectorale uitwerkingen kunnen worden gerelateerd.

Tegen deze geschetste achtergrond vindt mijn fractie ten tweede een herkenbaar en laagdrempelig klachten- en inlichtingenloket voor burgers en instanties eveneens van essentieel belang. Dat wij nummers voor mensen gebruiken, is te billijken, zolang wij maar nooit gaan denken dat mensen nummers zijn. Het burgerservicepunt moet als vangnet en ombudsfunctie kunnen fungeren voor diegenen die door bestaande instanties niet afdoende (kunnen) worden geholpen. Zo'n voorziening – al dan niet ondergebracht bij het CBP, de ombudsman of andere instantie – moet in ieder geval ook de bevoegdheid hebben om fouten in het BSN of met het BSN te corrigeren. Ook moeten er regels worden gesteld met betrekking tot de inrichting, instandhouding, werking en bevoegdheden van deze voorziening. Wil de staatssecretaris een dergelijke voorziening garanderen en toelichten wanneer en hoe de burger "over-all" over het burgerservicenummer ingelicht wordt? Er is nu heel wat verwarring.

Ik rond af. De SP-fractie staat achter een verantwoorde en zorgvuldige invoering en waarborging van het BSN, maar wil dat betere garanties en maatregelen in een zogenoemd toetsingskader worden vastgelegd met bovendien de garantie van een BSN-loket en goede voorlichting. Dit zal het gevoel van de burger versterken dat er veilig met zijn gegevens wordt omgegaan. Als dit hulpmiddel, het BSN, ook de bureaucratie in ons land kan helpen verminderen, zal ieder nog tevredener zijn. Mijn fractie ziet met belangstelling uit naar het antwoord van de staatssecretaris.

De **voorzitter**: Mevrouw Ten Horn, ik feliciteer u graag van harte met uw maidenspeech over de Wet algemene bepalingen burgerservicenummer. Met dit wetsvoorstel hebt u ogenschijnlijk niet zo veel op, gegeven uw achtergrond in de zorgsector. Ik zeg "ogenschijnlijk", want het vormt wel de grondslag voor het wetsvoorstel over de invoering van het burgerservicenummer in de gezondheidszorg, dat hier mogelijk komend najaar wordt behandeld. U refereerde daar al aan.

Zoals ik al zei, liggen uw wortels in de gezondheidszorg. U studeerde sociale wetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen en was daar zo'n vijftien jaar wetenschappelijk actief op het terrein van de sociale psychiatrie, hetgeen onder meer leidde tot het proefschrift met de mooie titel "Nazorg geeft kopzorg: een onderzoek met een register voor de geestelijke volksgezondheid". Over de laatste twintig jaar vermeldt uw cv nogal wat functies in de zorg. Ik zal ze niet allemaal noemen, maar om een indruk te geven aan de collegae wil ik niet onvermeld laten dat u zo'n zeven jaar directeur bewonerszorg "Eemeroord", een instelling voor gehandicaptenzorg te Baarn, bent geweest, als ook drie jaar seniorinspecteur van de Inspectie voor de Gezondheidszorg. Uw wetenschappelijke werk zette u nog acht jaar voort als bijzonder hoogleraar zorgmanagement aan de Universiteit Utrecht. Op dit moment is zelfstandig onderzoeker en adviseur medische sociologie in Groningen uw hoofdfunctie. Uw nevenfuncties – dwarsverbanden vindt men hier in de Kamer ook altijd heel interessant – raakten soms het terrein van Justitie, zoals het voorzitterschap van de Erkenningscommissie Gedragsinterventies Justitie en het voorzitterschap van

Ten Horn

de Begeleidingscommissie van het DrugsInformatie- en Monitoring Systeem.

Mevrouw Ten Horn, volgens de website bent u expert in de afstemming en sturing van psychiatrische, psychogeriatrische en gehandicaptenzorg. Dat zullen wij allen nog merken. Mensen die u van naderbij kennen, kenmerken u als buitengewoon nauwgezet. Ik meen daar zojuist tijdens uw inbreng een proeve van te hebben gehoord. Als u uw tanden ergens in zet, doet u dat met meer dan honderd procent. U hebt daarnaast de gave – dat is echt een gave – een brug te kunnen slaan van theorie naar praktijk en vice versa zonder daarbij de zwakkeren en de menselijke factor uit het oog te verliezen. Mevrouw Ten Horn, het moge volstrekt duidelijk zijn dat wij uitzien naar al uw verdere activiteiten in deze Kamer. Ik wens u daarbij graag van harte succes.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

□

Mevrouw **Tan** (PvdA): Voorzitter. Ik wens mevrouw Ten Horn van harte geluk. Collega, wij delen vele zorgen in dit dossier, zoveel is wel duidelijk.

Voorzitter. Wat zou er meer stimulerend en motiverend kunnen zijn voor de inzet van dit debat dan wat de Eerste Kamer heeft mee gemaakt bij de voorbereiding! Hier dreigt te gebeuren wat Orwel en Kafka destijds zo dringend en beeldend hebben geschetst. Laten wij het op een rijtje zetten.

Dit wetsvoorstel is bedoeld als een juridische basis voor het gebruik, het aanmaken, het distribueren, het toekennen en het beheren van burgerservicenummers (BSN's). De bewindspersoon voor Bestuurlijke Vernieuwing en Koninkrijksrelaties is verantwoordelijk voor de centrale voorzieningen, dus voor het aanmaken en registreren van BSN's en voor de beheersvoorziening.

Het wetsvoorstel heeft de Tweede Kamer op 12 september 2006 gepasseerd en het voorlopig verslag van deze Kamer dateert van 21 november 2006. Daaraan voorafgaand heeft de voorzitter van het College Bescherming Persoonsgegevens (CBP) op 17 oktober 2006 de relevante adviezen van het College nader toegelicht aan onze commissies voor Binnenlandse Zaken en voor VWS.

De beantwoording van de vragen in eerste termijn, die hier in december 2006 arriveerde, werd door de voltallige commissie voor Binnenlandse Zaken als ontoereikend ervaren. Daarom is besloten tot een tweede ronde met commissiebrede vragen. Bovendien is de commissie ingegaan op het aanbod van de regering dat het departement een mondelinge toelichting zou verzorgen, met inbegrip van een presentatie over de zogenaamde landkaart. In de korte aantekeningen van 24 april 2007 constateerde de commissie dat de ambtelijke briefing met betrekking tot de functie van de landkaart als teleurstellend werd ervaren.

Intussen was op 27 februari 2007 het nader voorlopig verslag ingediend. Vooruitlopend op de memorie van antwoord heeft de commissie op 15 mei 2007 de minister gewezen op de zorgelijke ontwikkeling dat het BSN reeds wordt toegepast door een groeiend aantal instanties zonder wettelijke basis en zonder wettelijke waarborgen voor de privacy van burgers. In de memorie van

antwoord van 8 juni 2007 wordt tevens ingegaan op de brief van 15 mei.

Op de tweede memorie van antwoord heb ik het volgende commentaar. Daarin wordt nog steeds geen antwoord gegeven op fundamentele vragen die verband houden met de verschuiving van de persoonsinformatie-huishouding. De Kamer wordt nog steeds niet geïnformeerd over de achterliggende visie op dit beleid, mede in relatie tot de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de burger. Er wordt alleen informatie verstrekt over de voortgang maar niet over de inhoud. De onderliggende gedachte, dat de burger gebaat is bij eenmalige verstrekking van de eigen gegevens en dat de overheid efficiënter kan werken, leidt tot dilemma's die nadere uitwerking verdienen. Zij hebben geen of zeer beperkte aandacht gekregen.

De waarborgen van het implementatieplan, zoals vastgelegd in de zogenaamde "Tafel van Van Thijn", in het bijzonder het juridische pakket, zijn niet in het wetsvoorstel opgenomen. De regering herhaalt een- en andermaal dat daarvoor de Wet bescherming persoonsgegevens (WBP), de Algemene wet bestuursrecht (AWB) en sectorale wetgeving voldoende waarborgen bieden. De WBP biedt echter vanwege het brede karakter vele open normen en daardoor ontoereikende bescherming. De specifieke problemen van het BSN-stelsel moeten in deze algemene wet worden geregeld. Dat geldt bijvoorbeeld voor de doelbinding, die wordt verruimd door de gegevensuitwisseling via het BSN. De praktijk leert dat wat mogelijk is ook wordt toegepast, tenzij de doelbinding nauw omschreven is. Zo lang die nauwe omschrijving er niet is, zal een en ander waarschijnlijk meer worden toegepast dan strikt nodig is. Dat staat naar ons idee op gespannen voet met de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

In het verlengde daarvan heeft het de PvdA verrast dat de memorie van antwoord de mededeling bevat dat het burgerservicenummer ook door de overheid zal worden gebruikt als algemeen personeelsnummer. Over doelbinding gesproken, dit is toch wel een heel bepaalde interpretatie van het begrip "publieke taak". Bij de behandeling in de Tweede Kamer was immers toegezegd dat het burgerservicenummer vooralsnog alleen zou worden toegepast voor de publieke taak. Krijgen wij hier niet een glijdende schaal van het begrip "publieke taak"? De overheid als werkgever is immers niet anders dan een private werkgever. Graag krijg ik hierop een reactie van de staatssecretaris.

Bovendien wordt in de memorie van antwoord in het kader van de rechtsbescherming gewezen op de onrechtmatige overheidsdaad, terwijl die op het terrein van de persoonlijke levenssfeer, zeker bij immateriële schade, zeer complex is. Wij hechten dan ook aan sterkere en duidelijker bescherming in juridisch opzicht.

De regering stelt over de invoering van het burgerservicenummer dat er geen onomkeerbare stappen zijn gezet en dat eventueel de bestaande situatie met het sofinummer van kracht blijft indien dit voorstel geen kracht van wet zou krijgen. Het is reeds genoemd door andere sprekers dat al vele organisaties op dit moment ten onrechte het burgerservicenummer toepassen.

Omwille van de voortgang heeft onze commissie een korte derde vragenronde ingelast, toegespitst op de twee kernpunten, te weten de ombudsfunctie en het toetsingskader. Daarop heeft de regering eind juni naar de mening van de PvdA enigszins teleurstellend geantwoord dat er